

(א) מלת אומר חסר ע"י
 בינה ככ: (ב) [בינה
 א"י מרובה] (ג) לקמן
 מה, ד' [ג"י הערוך ע"ב
 בהרדאה פ"י להם עב
 ושלסן גנ"ז רוא הרד"ן]
 (ד) "מ"ק חול' דתנין ק"ה
 (ה) [ג"י הערוך ע"ב סק"ג
 מן], (ו) חלה פ"א [מ"ד]
 (ז) ממונות עמ: [פ"ט]
 (ח) [שם], (ט) [סוכה ה.],
 (י) [ג"ל אחר ד"ה גימור]
 (יא) כס"א לימא דרואל
 (יב) [מ"ק חסר ע"ב ככ:
 ד"ה ונפישין] (יג) [וע"פ
 מוס' לקמן ע"ב ד"ה מלא]

הגהות הב"ח

(א) גמ' כמין גלוסקאות
תנן התם הסופגנין
והדובשנין וכן גי' הר"ן:

גליון הש"ס

גמ' ויקבענה כיון. וכן
במתני' פ"ז דתמיד מ"א
פותח כיון. וכן במס' כלה
עמד ונפל על פניו וכיון
לכד:

מוסף רש"י

[illegible]

שְׁחִיתָ אֶת רֵצִי בַיָּמֹד (שם).
 פֶּת מְרוּבָה. וְלֹא מִשּׁוֹ
 מִצֵּן טוֹחַ אֵלֶּה מִשּׁוֹ
 דַּעַרְתָּ אֶת־אֶחָד מִיָּדָיו לְמַחַר
 וְלִיּוֹם וְלָחֹד (שם). תִּנְיָא
 נִגְמִי הָכִי. דְּנִשְׁאֵר יוֹ"ט
 נִגְמִי נִחְלָקוּ (שם). וּבֵית
 הָלֵל מִתִּירִין. שִׁפְתָּ
 נִשְׁפָּה יָפֵה כְּשֶׁהֲתַעַר מֵלֵא
 (שם). וּבִהֲדָרָא. קִינֵר
 (לִקְטָן ט). שְׂאֵל בֵּייתוֹס
 בֶּן זֻזִּין. נִחְמוֹס אֶחָד
 וְיִצְחִיָּהוּ שְׁמוֹ הֵיךְ לוֹ דְּפוֹס

אחד תנאין והיה מושיב לתמוז את הסיקין והוא תנאין מיד, תמוז לא אפשר יעשהו דפסין ויזבענהו מיד (והולין קפג). כיון.
מסר גלג שוית. (ב"ב לג). יאמרו כל הסיקין אסורין. כלומר דניימסין היה יכול לסיקון תלמידי גלי שהיה לפי שהיה
לו דפסין, ודפסין אסורין ממשו ללמדי כל הסיקין (והולין קפג). ובמזבח העשייה. האפיקי (מזבח עולה). ואין חושין
במנשיבין הימנה. דכבר אסורין כל דהו (ספס). וכן כל חמור חרדי. שאם נאפו כל כך צבעת שחיתת מצותה שפורסת ואין חושין
במנשיבין ממנה דהו אסורין (ספס). פשיטא. דהו דנימסין אף לזו לתמוז תלמי מורה. דכבר והכא כתיב (לזו חושין

האור אלא בחמה. ומתבין לריש לקיש הסופגין והדובשנין והאסקריטין עשאן באלפס חיבין בחמה פטורין. ומשני כגון אכל הדביק ולבסוף הרתיח נעשה כמי שעשאן בחמה ופטורין. והא נמי דתני יוצאים במצה נא ובמצה העשויה באלפס, ואסירא. דבעינן לחם ול

וּכְמָה פֶּה עֵצָה טוֹפָה. וּאִפִּי הִכִּי שָׂרוּ
(פ). כֹּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ וגו' [וי]
שֶׁהָיוּ לוֹ פִּנִּים וְאֵין פִּנִּים פְּחוּתִין מִ
אֲדָם שֶׁאֵין וְיִזְיוֹן: **צָפָה עֵמִילָה**. שֶׁ
טַעֲמוֹנִין שֶׁלֹּא מֵאוֹת שִׁיפָה וְחֹמֶשׁ מֵאוֹת
צִבְעִיטָה: **צָנֹנוּר חֶסֶךְ**. כָּכָל יוֹם תָּמִיד
הָיוּ מְסִיקִין תְּנוּרָה שֶׁל מִקְדָּשׁ לֵאמֹר
מִנְחַת הַלֵּל וְלִמְנוּת הַזֶּה וְשֶׁל מִתְכַּת הָיָה
כִּדְלָמֶר צֹבָחִים צִד' דָּס תְּחַלֵּת (דף
:סא): **צִעֲלִים יִצְעִים**. שֶׁהֵיוּ מְצִיאִין
מֵימוֹת הַחֲמֶה דְלָמֶרִין
צִבְעִיטָנִים (דף לא). מִחֲמַשָּׁה עֶשֶׂר בָּבֶז
וְאֵילָן תִּשַּׁשׁ כְּהֵא שֶׁל חֲמֶה וְלֹא הָיוּ
כוֹרֵתִין עֲצִים לַמַּעֲרֶכֶה: **סָפָה מְרוּבָה**.
הַרְבֵּה חֲרִירִין צִיחָד וְלֹא מִשּׁוֹם חִימוֹן
נִגְטָק לֵה וּבַחֲרִירִין דְּקִים קָאֻמֶּר וּמִשּׁוֹם
דְּקָא טַרַח טִירַחָא דְלֵא לָרִיךְ הוּא:
צִיחָד צִיחָד לְבִינִי. רִבִּיָּה דִר' יִרְמְיָה
צִיחָד צִיחָד דִּרְצִינוּ הַקְדּוֹשׁ. לִישָׁנָה
אֲחֵרָא צִיחָד צִיחָד בְּצִיבּוֹר כְּמוֹ וְיִדְגָּן

ציחוד ששם ארון נגנו (יומא דף 77.)
 כשלישין אותה עצה היא
 העיסה כשהיא כולה ציחד: הכי
 גרסינן הניא נמי הכי ב"ש אומרים
 אין אופן פה עצה ב"ט ולא גרסינן
 ציחוד: הניא נמי הכי. דלאו משום
 חמץ נקט אלא משום טירחא דהא
 הבלל לא תא פסח: ובסריקין
 המצויים. מלת המצויירות ואע"פ
 ששאלו לכתחלה אסור דיעבד שפיר
 דמי: שוה עליה. לזייר ואין נותנין
 מהר לתור ומחמילין: אפשר יעשה.
 הנזרה בדפוס ויקבענה בסריק:
 כיין. כלומר מהר צדיפה אחת:
 אמרו כי הסריקין אסורין ואל
 יביאום מותרין. שיהי רוב מחמילין
 אין להן אותה דפוס: לא של כל אדם
 לאסור דבעל הבית העושה
 אותן לעצמו אינו חושש לייפותן כל
 כך ואינו שוה עליה: אלא של
 התחמולין. העושין למכור ומקפידין
 על נזיון ושוהין על ציורן: איכא
 דאמרי לא של נסחמין אמר.
 דלאסור שרגילין ובקילין צדרי ויש
 להן דפוסין: עושין סריקין. מצויין
 כמין רקיקין ובלבד שיהו דקין
 וקלושין דאין ממחרין להחמץ אבל
 לא מצויין את העצים כגולסקאות
 דמתמור עובדין מחמילין כשהיה
 מועט: הספוגין. עשויין כספוג:
 והדובשנין. מטוגנין צדש וכולן מין
 לחם: והאיסקריטין. עשויין כפיחית
 ומתרגמין איסקריטין (שמות טו)

שלוש עיסתן רכה מאל: **המפרט**. מת
ינינו. ולקמיה [ע"פ] מפרט טעמא: **והס**
של צעני בסיס. אינו נעשה כחקון
לפיכך לאו לחם הוא דקא סבר א
שעשאן בחממה ולא צבור: **השריפה**
אחיה אפיה כל צורכה. לשון אל ת
אחיה מזה היטא. כלומר מה תא
הוצא עליהן מאחר שנאפת כענין

ובית הלל מתירין וכמה פת עבה א"ר הונא טפח שכן מצונו בלחם הפנים טפח מתקיף לה רב יוסף ^אאם אמרו בזרזין יאמרו בשאינן זרזין אם אמרו בפת עמילה יאמרו בפת שאינו עמילה אם אמרו בעצים יבשין יאמרו בעצים לחים אם אמרו בתנור חם יאמרו בתנור צונן אם אמרו בתנור של מתכת יאמרו בתנור של חרס אמר ר' ירמיה בר אבא שאילית את רבי ביחוד ומנו רב איכא דאמרי ^ברב ירמיה בר אבא אמר רב שאילית את רבי ביחוד ומנו רבינו הקדוש מאי פת עבה ^גפת מרובה ואמאי קרו ליה פת עבה משום דנפישא בלישה ואי בעית אימא

אָסור לזא חמץ דאָמערין צומנאָט
הכי עובי דפנותיו טפח דהיינו לחם
זין צשימורו שלא יחמץ ימירו לכל
דמתן (מנחות דף עו.) כל המנחות
ובית האל מתיירין. טעמא דבית
הלל דאָמערין (ביצה דף יו.)
מעמרתא אשה ואופה תנור מלא
בכרות אע"פ שאין לריכה רק לכבד
אבל למלאות התנור פעם
אחרת ליכא מאן דשריט :
תנא בפסח קאי. תימא דלא
משני הכי בריש ערבי
פסחים (לקטן עט:) דפריך מאי
אזירא ערבי פסחים וכו' ו"ל דהתם
פריך משנת דהוי בכל שבוע ולא
שיך לשנויי דנקט ערבי פסחים
משום דתנא בפסח קאי^ט :
ותנא

י' ליה מאי טעמא אי משום
ח אפילו ב"ט נמי אין הכי
נמי הכי בית שמאי אומרים
רין ^את"ר יוצאין בפת נקיה
שאמרו אין עושין סריקין
טל ב"יתוס בן זונין לחכמים
ססח אמרו לו מפני שהאשה
בדפוס ^וויקבענה כיון ^זאמרו
מותרין אמר רבי אלעזר בר
גמליאל וחביאו לפניו סריקין
ח ^האין עושין סריקין המצויירין
לא של נחתומין אמרו איכא
אלא של כל אדם א"ר יוסי
ז גלוסקאות ^ות"ר הסופגנין
זע פטורים מן החלה מאי
ש של בעלי בתים אמר ריש
מעשה אילפס חייבין והללו
האיסקריטין עשאן באילפס
לקיש אמר עולא אמר לך
הרתיה ולבסוף הדביק אבל
ארתני סיפא עשאן בחמה
הרתיה ולבסוף הדביק אבל
וחכי קתני בד"א שהרתיה
זעשה כמי שעשאן בחמה
זעשויה ^הבאילפס הכא נמי
רב יהודה אמר שמואל כל
^טוכן לחמי תודה פשיטא
הואיל וכתבי ^יוחקריב ממנו
אחד

בְּאֶחֶדכֶּם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ וְהָיָה לְאֹחַי לֶחֶם
(דברים טו) וְלֹא שֶׁכֶּבֶד הִיָּה מִתְּרוּמָה: הַטּוֹט
בֶּן לֹי אֲחָא: מַעֲשֵׂה אִילָפַס הָיָה.
קִרְאָה (טו) וְהִלְלוּ. לְהָכִי פְטוּרִין לְפִי
מַעֲשֵׂה מְנוּר הַלֵּכֶךְ חִיבִין: הֵינָה.
עֵינִין דְּכַתִּיב לֶחֶם עֹמִי (דברים טו):
וְכֵן לְעֵינִין לְחָמִי טוֹדֵה. אִם שִׁחַט
מִנְחָחוֹת [עמ"ס] כִּי הָיָה גּוֹנֵה עֵינִין:
אֲחֵךְ

י"ג פקיע. ר' יוסי אומר עושין טריקין כמין רקיע
שנתיין והאסקריטין וחלת המשרת והמדומע פטורין
פירוש חלות שאינן אפירות בחנור אל"ף על המש
נקראות חלות המשרת. כלומר חלות האפירות במ
אוי שטמא הללו פטורין מן חילתה, ריש לקיש א
חנן אמר אפילו מעשה אלפס חייבין בחלה, והלל
והאלם חייבין. והכי קתני ברי"א בשותריה וכלם
ל שפורה ואין חוטין ממשכין הימנה, ואילו נגדי

קבא ד ש"ע אורח סי' מס
 א שפי' א:
 קבא ד מ"י סי' מהל'
 י"ט הל' ח טוש"ע
 אורח"י מקו סיפיו ו'
 קבא ד מ"י סי' מהל'
 מזה הל' ה סמו
 לאוין ע"ש טוש"ע אורח"י
 מהל' סי' א:
 קבא ד מ"י סי' מהל'
 מזה הל' טו סמו
 שס טוש"ע אורח"י סי' מס
 סי' ד:
 קבא ד מ"י סי' מהל'
 צבורים הלכ' י'
 סמו עשין קמא טוש"ע
 י"ד סי' שבע סיפיו ח'
 קבא ד מ"י סי' מהל'
 מזה הלכ' ו'
 טוש"ע אורח"י סי' תפא
 א שפי' א:
 קבא ד מ"י שס טוש"ע
 א שפי' א:
 קבא ד מ"י סי' מהל'
 פסול' הנוקדשין
 הלכ' י'

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד
מִכָּל קֶרֶבן תְּרוּמָה לַיהוָה
לִפְנֵי הַזֹּרֵק אֶת דָּם
הַשְּׁלָמִים לוֹ יְהוָה:
וַיִּקְרָא זֶה יֵד

לעזי רעס"י

בריי"א [בריי"ד]. (לחם)
חבוט, גלוש היטב.

מוסף תוספות

א. מפני שהפתי יפה בזמן
שהתנור מלא. תוס'
הרא"ש. ב. ד[אין לו
להניח ערבי שבתות
דתדירי בכל שבוע. תוס'
לקמן ט:

רבינו חננאל

[illegible]